

На третия день лѣкарътъ завелъ момичето на друго мѣсто, гдето момичета като него работѣли и пѣли. Девојката се спрѣла учудена. — Колко сж изморени, лошо облѣчени и все пакъ пѣятъ, — рекла тя на стареца.

— Пѣятъ, за да не забелязватъ времето, та да мине по-скоро

— А защо не работятъ за тѣхъ родителитѣ имъ? — запитало момичето.

— Защото сж бедни и сами се грижатъ за прехраната си.

На другия день девојката бодро, безъ подкрепата на лѣкаря, си се върнала въ кѣщи. Тя казала на родителитѣ си: — И азъ искамъ да живѣя, да помагамъ на другитѣ и да пѣя...

Бащата и майката се спогледали и изгледали зачудено лѣкаря. А той съ усмивка имъ отвърналъ:

— Сега момичето ви е здраво и спасено отъ болестъта на лѣнностъ и бездействие. Оставете го да работи, и то ще се съвземе, нѣма вече да боледува. Ще заживѣе, както живѣе всѣки човѣкъ съ труда и съ радостъта на тоя трудъ.

Сиси Б.

МОЛИТВА НА ЗЪРНОТО

Отъ небето надъ полето
снѣгъ се тихо стели, стели
и завива, вредъ покрива
ниви златни благодатни,
а зрънцата подъ земята
сълзи ронятъ и се молятъ:

— Давай Боже, колко може
снѣгъ да пада на грамада,
да не пѣе, да не вѣе,
люта хала повилнѣла.
Да растеме, да дадеме
златни дари на хамбари,
та да има цѣла зима:

хлѣбецъ, зърно
и корички —
и за хора,
и за птички.

Георги Хрусановъ